

Kynlífsórar kvenna. Bók Nancy Friday, Leynigarðurinn minn. 3: Sifjaspell

Aðvörðun: Í pistlinum koma fyrir bersöglilýsingar kvenna á kynlífsórum sínum. Þær eru ekki fyrir viðkvæma.

Konur kveinka sér stöðugt undan nýjum tilbrigðum við kynofbeldi karla. Nú er það orðið kynofbeldi af karlmanns hálfu, álpist hann inn í sjónmál konu og líti hana hýru auga - að hennar eigin dómi. Því væri ekki úr vegi að líta um öxl og horfa til kynlífsreynslu og - óra formæðra þeirra til samanburðar og aukins skilnings. Allt er greinilega á hverfanda hveli í þessu efni. (Blaðsíðutölur í sviga).

Esther er fimmtug, tveggja barna móðir. Hún minnst kynlífs með frænda og bróður: „Það örulaði snemma í lífi mínu á kynlífsórum, um átta ára aldur minnir mig. Þá var frændi minn um fjórtán ára. [Hann] sýndi mér stífan reð sinn og hvert leið hans ætti að liggja. Hann sýndi mér leiðina með fingrinum. Ég naut þess mjög og nuddaði reðurhúfunni við þröngan inngang minn. Við fórum oft í svona kynlífsleiki og ég byrjaði að fróa mér reglulega. ... Þegar ég var þrettán ára fór ég að stunda kynlíf með bróður mínum. Það stunduðum við endrum og sinnum, fram að sextánda aldursári.“

Ester hefur líka ríka sýniþörf: „Ég nýt þess að láta taka af mér myndir, því meira kynögrandi, því betra. ... Til að mynda hef ég ekki klætt mig í nærbuxur í mörg ár ... Ég hef leyft fjölmörgum ókunnugum körlum að kíkja á píku mína ... Oftast gerist þetta á bifhjólalaferðum. [Þá] smyr ég varalíti á skapabarmana til gera þá áberandi á dökkum bakgrunni háranna.“ (328-329)

Bella er hjúkrunarfræðingur snemma á fertugsaldri, gift lækni. Hún á fjórtán ára gamlan son. Bella segir m.a.: „Órar mínir snúast um sifjaspell, hér um bil alls konar sifjaspell, ... Ég verð að ímynda mér, að karlmaður sé ættingi minn til að vekja kynlöngun mína til hans.“ Hún lýsir framhjáhaldi: „Það átti sér stað á sjúkrahúsi í Miðlöndum (Midlands). Ég hafði umsjón með indælum, ungum karlmanni ... sem lent hafði í umferðarslysi.“ Einu sinni spjölluðu þau um sifjaspell og urðu gröð. „Ég greip um lim hans, sem var óvenjulega mikill um sig, og hélt um hann smá stund. ... [Síðan] tók ég til við að fróa honum nærfærnislega. Og þegar limur hans var orðinn stífur, kyssti ég hann [á varirnar] samtímis því, að sæðið þaut um reðurskaftið. ... Af vörum hans hraut: „Þakka þér systir.“ Ég svaraði: „Ó, bróðir.“ Stofnað var [þar með] til kynlífssambands. Þegar hann hresstist áttum við margoft samræði og kölluðum hvort annað systur og bróður.“

Bella segir líka frá því, að frá unga aldri hafi faðir hennar verið aðalfróunarímyndin: „Ég var einkabarn og átti gott heimili, þáði mikla alúð frá foreldrum mínum, sérstaklega pabba. Hann hefur verið ímyndunarelskhugi minn við sjálfsfróun alveg frá átta ára aldri.“ Einhverju sinni á sunnudagsmorgni, þegar Bella kúrði hjá foreldrum sínum, yfirgaf móðir hennar fletið. Mæðgin fóru að tuskast á. Í atganginum kom ólag á náttföt beggja. „[Þegar ég sat á pabba] snerti nakið klot mitt stóran fyðil hans. Mér er núna ljóst, að hann var stinnur. Þetta var eins og að sitja á kútskafti. Ég réri afturendanum fram og til baka, meðan pabbi lá grafkyrr. Það var þá, sem ég lærði að fróa mér. Að lokum reis pabbi á fætur ... [en] ég lá áfram í bælinu og snerti mig ljúflega með fingrunum.“ Síðan fór ég að iðka sjálfsfróun og „hugsaði um harða hlutinn hans pabba og hve ljúft það væri að finna hann aftur milli fóta mér. En það gerðist ekki.“ (179-180)

Louella er vansæl kona, gift karlmanni, dáðlausum í kynlífi. Fóstursonurinn er aftur á móti blygðunarlaus kynvera. Hún er afar upptekinn af kynlífi fóstursonarins með sjálfum sér og vininum. Hún sér þá fyrir sér fróa hvor öðrum og vöknar milli fótanna. Louella kallar drenginn inn til sín, þar

sem hún situr og „fæturnir titra. Ég sé hvar [buxurnar] gúlpa út ... ég hneppi frá og kippi skyrturni upp. Ég hafði ekki ímyndað mér, að hann væri svo stór. Ég strýk hann heitan, finn í honum sláttinn. Það gusast úr honum nær samstundis og sæðinu er spillt yfir hendi mína. Síðar tek ég hann með mér inn í svefnherbergi og læt hann setjast á rúmbríkina. Ég gæli við hann, renni forhúðinni upp og niður. Ég skelf af frygð, bera brjóst mín og hann sýgur á mér tútturnar. Ég mjaka mér aftur á bak í átt til hans og stýri honum inn með lærin þétt saman. En hann fær sáðlát of snemma, svo ég sendi hann út ... [og] sæki titrarann minn. Hann er meiri um sig og hverfur allur inn.“ (32).

Lýkur nú þessum þrípistli um bók Nancy. En það er enn af nógu að taka. Hún segir: Það hefur verið fræðandi, að „[l]æra, hvernig aðrar konur eru, bæði í hugmyndaheimi sínum og raunheimum (það er stundum erfitt að greina þá að). Ég hef stundum gapt af undrun, hlegið hástöfum og inn á milli roðnað, andvarpað töluvert, fundið til heiftar, öfundar og töluverðrar samúðar.“

Bók Nancy hefur vafalaust orðið hvatinn að fleiri rannsóknum á kynlífsörum kvenna og karla. Rannsóknir u.þ.b. tveggja áratuga, eftir útkomu bókarinnar, benda til eftirfarandi (í samantekt Bruce J. Ellis og Donald Symons. Sex differences in sexual fantasy: An evolutionary psychological approach, birt í The Journal of Sex Research 1990 27(4), bls. 527-555.):

„Séu þessi gögn [úr rannsókn þeirra á 307 námsmönnum] skoðuð með hliðsjón af vísindalegri umfjöllun um kynlífsóra; ásamt óbrigðulum sögulegum mismuni karlkláms og ástarsagna handa konum; mannfræðilegum skráningum á kynlífi tegundarinnar og óumflýjanlegum vísbendingum um þróun hennar, bendir [allt] til, að til staðar sé grundvallarmunur á kynbundnu sálarlífi kynjanna.“

Rannsóknir benda til, að „[k]ynlífsórar kvenna fjalli fremur en karla um þekktu elskhuga og fela í sér innihaldslýsingar, aðstæður og tilfinningar í sambandi við kynlífið.“ ... „Við eigin kynlífsóra láta konur fremur en karlmenn örvast eingöngu tilfinningalega ...“ ... „Enn fremur eru vísbendingar um, að kynlífsórar kvenna séu tilfinningaríkari og ábyrgari.“ ... „Konur ímynda sér fremur en karlmenn, að þær séu viðtakendur atlota ímyndunarelskhuganna.“ ... „Enda þótt hugsanir um að vera þvingaður eða yfirbugaður til kynlífs séu tiltölulega algengar hjá báðum kynjum, eru þær trúlega tíðari hjá konum en körlum.“ ...

„Í hnotskurn virðast kynlífsórar karla skjóta víðar upp kollinum [og] oftast, vera sjónrænni [í eðli sínu], hnitmiðaðir á kynlíf, lauslætislegrir og athafnameiri. Í kynlífsörum kvenna sjást tilhneigingar til, að þær taki fremur mið af aðstæðum, [ásamt því að vera] tilfinningaríkar, nánar og aðgerðalausar.“